

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER AUTORKA SÉRIE ČERVENÁ KRÁLOVNÁ

VICTORIA AVEYARD

MOTÝL



KROTITEĽKA  
OSUDOV

III. DIEĽ

KROTITELKA  
OSUDOV



VICTORIA AVEYARD

KROTITELKA  
OSUDOV

III. DIEL



VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

## **Fate Breaker**

Copyright © 2024 by Victoria Aveyard

All rights reserved.

Translation © Romana Korenková, 2024

Cover Art © Sasha Vinogradova

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o, 2024

[www.vydavatelstvomotyl.sk](http://www.vydavatelstvomotyl.sk)

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

**ISBN: 978-80-8164-379-8**

OD VICTORIE AVEYARD VYŠLO  
VO VYDAVATEĽSTVE MOTÝĽ

*Lámač čepelí  
Ničiteľ ríše*

*Červená kráľovná  
Sklenený meč  
Kráľova klietka  
Vojna rodov*



*Pre tých, ktorí kráčajú v temnote, a napriek tomu  
ne strácajú nádej, a pre mňa, pretože som ako štrnásťročná dievča  
hľadala príbeh podobný tomuto a konečne som ho našla.*







# 1



## NAPOSPAS OSUDU

*Charlon*

**P**adlý kňaz odriekaval mená bohov a modlil sa ku každému z nich. *Syrek. Lasreen. Meira. Pryan. Immor. Tiber.* Z úst mu nevychádzal žiaden zvuk, ale na tom nezáležalo. Bohovia ho budú počuť tak či onak. *Ale rozhodnú sa mi načúvať?*

Počas svojho pôsobenia v kostole zvykol Charlie uvažovať, či sú bohovia skutoční. Či existujú ríše ďaleko za Allwardom, ktoré čakajú na druhej strane zatvorených dverí.

Teraz už poznal odpoveď. Prišlo mu z nej nevoľno.

*Bohovia sú skutoční a vzdialené ríše naozaj existujú.*

Napríklad taká ríša Meer uprostred púšte, v ktorej Vreteno zaplavilo oázu. Alebo Ríša popola v chráme, z ktorej hlbín sa valila armáda mŕtvol.

A napokon Infyrna, ktorá spálila celé mesto priamo pred Charlieho očami.

Prekliaty plameň stúpал k čiernej oblohe, hoci všade naokolo zúrila fujavica. Horiaca ríša pohltila mesto Gidastern a hrozilo, že pohltí aj armádu.

Charlie sledoval ten výjav spolu so zvyškom vysilenej skupiny bojovníkov s vypúlenými očami. Boli tam Starší a smrteľníci, jydskí nájazdníci a trécki vojaci. Aj Spoločníci. Všetci mali na tvárach rovnaký výraz zdesenia.

Nič im však nezabránilo vyraziť do útoku, ich bojový pokrik sa ozýval cez dym a padajúci sneh.

Cválali smerom k mestu, Vretenu a plameňom samotného pekla.

Všetci okrem Charlieho.

Ten sa iba zamrvil v sedle, už sa na koni cítil pohodlnejšie ako kedysi. Ale aj tak ho bolelo telo a búšilo mu v hlave. Želal si, aby si mohol uľaviť plačom. *Zamrzli by slzy alebo by sa vyparili?* premýšľal a sledoval, ako sa pred ním rúca svet.

Víchrica, páľava. Bojové pokriky Starších aj Jydčanov. Zacinkali šípy nesmrteľných, zarachotila trécka oceľ. Dvesto koní sa rútilo po pustom poli k horiacim bránam Gidasternu.

Charlie by bol najradšej zavrel oči, ale nemohol.

*Dlžím im to. Ak nemôžem bojovať, budem ich aspoň pozorovať.*

Zatajil sa mu dych.

*Budem sa pozerieť, ako umierajú.*

„Bohovia, odpustite mi,“ zamrmlal.

Sedlový vak s brkami a atramentom mu pripadal ťažký. Boli to jeho jediné zbrane. Ale v tej chvíli mu boli úplne zbytočné.

Uchýlil sa teda k jedinej ozajstnej zbrani, ktorá mu zostala.

Modlitba mu vychádzala z úst pomaly, sľaby zo zabudnutých kútoch minulého života.

*Ešte pred tým zapadákovom v Adire. Predtým, ako som sa vzoprel každému kráľovstvu v Strážkach a zničil som si budúcnosť.*

Pri odriekavaní modlitby mu myslou prebleskovali spomienky ostré ako nože. Na jeho dielňu pod kňazovou rukou. Na vôňu pergamenu vo vlhkej kamennej miestnosti. Na pocit lana okolo krku, keď stál na šibenici. Na teplú dlaň na jeho tvári, na Garionove mozole, ktoré poznal ako svoje vlastné. Charlie sa v myšli pristavil pri Garionovi a ich poslednom stretnutí. Stále to bolí, rana, ktorá sa nikdy úplne nezahojí.

„Fyriad Vykupiteľ,“ pokračoval v modlitbe, vzývajúc boha Infyrny. „Nech nás tvoje ohne očistia a spália všetko zlo z tohto sveta.“

Tie slová mu zanechali na jazyku horkú pachuť. Ale bolo to aspoň niečo. Niečo, čo mohol urobiť pre svojich priateľov. Pre ríšu.

*Jediná vec*, pomyslel si trpkó. Sledoval, ako sa armáda rúti vpred.

„Som kňaz zasvätený Tiberovi, služobník celého panteónu, nech ma vypočujú všetci bohovia tak, ako počúvajú svojich...“

Vzdych preťalo brechavé zavýjanie a Charlieho kôň sa strhol.

Mestské brány sa vyduli, čosi do nich vrazilo. Niečo veľké a mocné, niečo, čo zavýjalo ako svorka strašidelných vlkov.

Charlie si s návalom hrôzy uvedomil, že nie je ďaleko od pravdy.

„Pri bohoch,“ zamrmal.

Spoločníci a armáda nezaváhali, rútili sa priamo vpred. K plameňom – a príšerám v nich. Mestské brány sa rozpadli a odhalili pekelných démonov, akých videl Charlie len v nábožných rukopisoch.

Horiace ostne, popolavé tiene.

„Pekelné psy,“ vydýchol Charlie.

Monštrá sa bez akéhokoľvek náznaku strachu vrhli na armádu. Psie telá zahaľovali plamene, ktoré im šlahali zo srsti, dlhé laby mali čierne ako uhlie. Sneh sa im roztápal pod telami, stúpali z neho obľáčiky pary. Oči im žiarili ako žeravé uhlíky a z rozďavených tlám im sálali vlny horúčavy.

*Z rukopisov nejde ani zďaleka taká hrôza ako zo skutočných beští*, pomyslel si Charlie.

Na stránkach starých cirkevných kníh boli pekelné psy opísané ako ostnaté, malé, horiace a poskrúcané beštie. Lenže tieto boli väčšie ako kone, mali čierne tesáky a ostré pazúry.

Rukopisy sa mýlili aj v niečom inom.

*Pekelné psy môžu zomrieť*, pomyslel si Charlie, keď sledoval, ako sa jeden z nich rozpadá na popol po osudovom švihu Domacridhanovho meča.

V padlom kňazovi vzbĺkla nepatrná nádej. Charlie zadržal dych. Videl, ako sa Spoločníci prebývajú cez psy do horiaceho mesta.

Charlie zostal sám, spoločnosť mu robili iba ozveny.

Trpel, keď sa musel dívať na prázdne brány a namáhať sa, aby za nimi niečo zbadal.

*Našli Vreteno? rozmýšľal. Išli ho psy brániť? Je Taristan stále tu, alebo sme sa s ním opäť minuli?*

*Čo ak všetci umrú a záchrana ríše pripadne mne?*

Pri poslednej myšlienke sa zachvel. Pre jeho vlastné dobro, aj pre svet.

„To určite nie,“ povedal nahlas.

Kôň zaerdžal.

Charlie potľapkal kobyľu po krku. „Ďakujem za dôveru.“

Znovu uprel pohľad na Gidastern, na tisícové mesto, ktoré sa zmenšilo na horiaci cintorín. A na možnú pascu.

Zahryzol si do pery. Ak sa tam nachádza Taristan, ako sa domnievali, čo sa stane so Spoločníkmi? S Corayne?

*Je sotva viac než dieťa a už má na pleciach váhu celého sveta, pomyslel si Charlie. A ja, dospelý muž, som tu, a čakám, či z toho vyviazne živá.*

Líca mu sčerveneli od horúčavy, ale nie z plameňov. Z celého srdca si želal, aby mohol Corayne dostať preč z boja. Mykol sa, hruď mu sťahovala lútosť.

*Nikdy by som ju pred tým nedokázal zachrániť.*

Z mesta sa ozval nový zvuk – hrdelný výkrik. Ale znel z mnohých úst, ľudských aj nadpozemských. Pripomínal smrtiace zvonenie. Charlie ho poznal až príliš dobre. Rovnaký zvuk počul v chráme na úpätí kopca, keď tam povstala armáda nespočetných tiel nemŕtvych.

*Prichádza zvyšok armády z Vretena, pomyslel si a striasol sa. Stvoření z Ríše popola, Taristanove výtvary.*

Rýchlo omotal svoje šikovné prsty okolo oprát, jeho stisk bol ako zo železa.

„Nech sú prekliate všetky plamene, psy aj mŕtvoly,“ zamrmľal si Charlie popod nos a prehodil si plášť cez plece, aby mu nezavadzal. Potom sa chopil svojho krátkeho meča. „A nech som prekliaty aj ja.“

Šibol opratami a popohnal koňa do cvalu. Charlieho srdce búšilo v jednom rytme s kopytami kobyľy. Všade naokolo vírila víchrica

z červených plameňov, celý svet sa rútil do pekla. A Charlie cválal priamo doň.

Vpredu sa už črtala brána a za ňou horiace ulice. Padlý kňaz uháňal po klukatej ceste.

*Aspoňže to už nemôže byť horšie*, pomyslel si.

Vtom si všimol, ako na oblohe medzi mrakmi čosi pulzuje a búši ako gigantické srdce.

Charliemu prebehol po chrbte mráz.

„Do čerta.“

Vzduchom otriasol dračí rev, ktorý pripomínal zúrivé zemetrasenie.

Kôň zaerdžal a vztýčil sa na zadné, prednými kopytami bezmocne hrabal vo vzduchu. Charlie sa musel premáhať, aby sa udržal v sedle. Meč mu vypadol z ruky na zem a stratil sa v popole a snehu. Charlie sledoval oblohu s vypúlenými očami, nedokázal z nej odvrátiť pohľad.

Cez tmavé oblaky sa nad mestom prehnilo obrovské monštrum. Telo malo posiate červenými a čiernymi drahokamami, ktoré sa jagali vo svetle plameňa. Drak sa zrodil z boha Tibera a trblietavej ríše Irridas. *Z osľňujúcej ríše*, pomyslel si Charlie, ktorý si ríšu pamätal zo svätého písma. Bolo to kruté miesto zo zlata a drahokamov, plné strašných vecí skazených chamtivosťou.

Okolo dračích čelustí plápolal oheň, pazúry sa mu leskli ako čierna oceľ. Zadul horúci vietor, ktorý so sebou priniesol sneh a popol a krvavý, hnilobný dračí zápach. Charlie sa len prizeral, ako sa príšera z Vretena rúti dolu na mesto, a popritom rúca špicaté vrcholky veží.

V priebehu rokov nakreslil mnoho drakov a vzory plameňov a šupín, pazúrov a tesákov. Netopierie krídla, hadie chvosty. Avšak rovnako ako v prípade pekelných psov z Infyrny, realita bola oveľa horšia.

Nemal už pri sebe meč, ktorý by mohol vztýčiť proti takémuto démonovi. Neexistovalo nič, čo by mohol urobiť smrteľník v boji proti drakovi zo vzdialenej ríše.

Niečo také by neprežili ani hrdinovia.

Možno ani zloduchovia.

*A ja už vonkoncom nie.*

V hrdle sa mu dvíhala vlna hanby a Charlon Armont mal pocit, že sa zadusí.

Nemohol ísť ďalej, nemohol urobiť nič pre Strážky, ani pre ríšu.

Slzy, po ktorých predtým tak túžil, sa napokon dostavili, pálili a chladili ho rovnakou mierou. V ruke sa mu triasli opraty, ktorými ťahal koňa preč od mesta, od Vretena, od Spoločníkov. Od začiatku konca sveta.

Ostala už len jedna otázka.

*Ako ďaleko dokážem zájsť, kým si koniec príde aj po mňa?*



Počas dvadsiatich troch rokov sa Charlie nikdy necítil tak veľmi sám. Ani šibenica sa mu nezdala byť taká pochmúrna.

Keď sa napokon vzdialil od víchrice a oblakov popola, už bola noc. Ale na koži mu stále lipol zápach dymu.

„Zaslúžim si to,“ zamrmlal si Charlie sám pre seba. Prešiel si rukou po tvári a utrel si zaschnuté slzy. Oči mal červené a boľavé, srdce zlomené. „Zaslúžim si každú strašnú vec, ktorá mi vojde do cesty.“

Kobyla nahlas zaerdžala, z bokov jej na studenom zimnom vzduchu vychádzala para. Vyčerpaná spomalila a Charlie jej dovolil, aby celkom zastavila. Bezradne skĺzol zo sedla. Nohy sa mu triasli, bol celý ubolený.

Nepoznal mapu Strážok tak dobre ako Sorasa alebo Corayne, ale Charlie bol utečenec, nie hlupák. Mal lepší orientačný zmysel ako väčšina ľudí. S grimasou vytiahol zo sedlového vaku mapu a s prižmúrenými očami ju rozložil. Nachádzal sa niekoľko kilometrov od Hradného lesa. Mohutný les pred ním, pripomínajúci čiernu stenu osvetlenú lúčmi strieborného mesiaca, pohltit vzdialený horizont.

Mohol by sa vydať ďalej na východ a využiť husté stromoradie ako krytie, keby ho niekto prenasledoval. Adira ležala na opačnej strane kontinentu, ďaleko na západe za nepriateľskými územiami. Charlie

myslel na svoj malý obchodík pod rozpadnutým kostolom. Na brká a atrament, pečiatky a voskové pečate.

*Tam budem v bezpečí, pomyslel si Charlie. Až do konca. Dobyvatelia dolapia utečencov ako posledných.*

Bohužiaľ, cesta do Adiry sa vinula príliš blízko Ascalu. Nevedel však, kam inam ísť. Nebolo veľa ciest, ktorými by sa mohol vydať.

„Neviem,“ zamumlal na kobylu.

Neodpovedala mu, už spala.

Charlie na ňu vrhol pohľad a zroloval pergamen. Odložil ho medzi stále neporušené sedlové vaky plné výstroja a jedla. *To bude stačiť*, poznamenal si v duchu, keď skontroloval zásoby. *Vystačí to, kým sa dostanem do ďalšieho mesta.*

Nechcel riskovať založenie ohňa. Charlie pochyboval, že by ho vôbec dokázal rozložiť, keby sa o to pokúsil. Dni na úteku trávil väčšinou v mestách, nie v divočine. Zvyčajne nebol nikdy ďaleko od špiňavej krčmy alebo zatuchnutej pivnice, kde mohol prespať, so sfalšovanými dokumentmi a falošnými mincami v ruke.

„Nie som Sorasa, ani Andry, ani Dom,“ zamrmlal. V tej chvíli si želal, aby mal pri sebe ktoréhokoľvek zo Spoločníkov.

Dokonca aj Sigil, ktorá by ho za vrece zlata odtiahla na šibenicu.

Alebo Corayne, ktorá by bola rovnako neužitočná ako on, keby sa ocitla sama v lese počas tuhej zimy.

Nahnevaný Charlie si ovinul plášť tesnejšie okolo tela. Aj napriek dymu ešte stále cítil vôňu Volasky. Pomyslel si na kvalitnú vlnu, rozliatu gorzku a teplo praskajúceho ohňa na tréckom hrade, ktorý nechal ďaleko za sebou.

„Nedokážem urobiť nič užitočné.“

Pripadalo mu dobré hovoriť, aj keď pri sebe nikoho nemal.

„Možno ma počujú,“ povedal a smutne sa zahľadel na hviezdy.

Zdalo sa mu, že sa mu posmievajú. Ak by mohol udrieť každú jednu z nich, urobil by to. Namiesto toho iba kopol špičkou čizmy do hliny, z ktorej odleteli kamienky a opadané lístie.

Opäť ho štípali oči. Tentoraz myslel na Spoločníkov, nie na hviezdy. Na Corayne, Sorasu, Doma, Sigil, Andryho. Dokonca aj na



Valtik. Všetci zostali v meste napospas osudu. Všetci boli spálení na popol.

„Už sú z nich duchovia,“ zasyčal Charlie a utrel si uslzené oči.

„Lepšie byť zbabelcom ako duchom.“

Do Charlieho tela akoby bol udrel blesk a šokovaný takmer spadol na zem. Nemohol tomu uveriť.

Ten hlas poznal ako svoje brká, ako svoje ručne vyrobené pečate. Bol melodický, poznačený najjemnejším dotykom madrentského prízvuku, ktorý sa vplietol do paramountčiny. Charlie raz prirovnal ten hlas k hodvábu, ktorý v sebe ukrýva dýku. Bol mäkký a nebezpečný, krásny až do chvíle, keď sa rozhodne, že taký nebude.

Charlie zažmurkal, bol vďačný za mesačný svit. Ten zahalil svet do striebornej žiary a Garionove bledé líca zmenil na porcelán. Do čela mu padali tmavé mahagónové kadere.

Nájomný vrah stál v bezpečnej vzdialenosti niekoľko metrov od Charlieho. Pri boku sa mu hompáľal tenký rapír. Charlie poznal tú zbraň, bola to ľahká vecička, ako stvorená pre pohotovú švih a rýchle odvrátenie útoku. Skutočné nebezpečenstvo však predstavovala bronzová dýka zastrčená vo vnútornej strane Garionovej tuniky. Takú istú dýku mali všetci Amharania, aby dali ostatným najavo, že sú to tí najlepší a najvražednejší nájomní vrahovia v Strážkach.

Charlie ledva dýchal, nedokázal prehovoriť.

Garion urobil krok vpred, jeho kĺzavá chôdza bola ľahká a smrtiaca.

„Nehovorím, že si myslím, že si zbabelec,“ pokračoval Garion. Zdvihol ruku v rukavici do vzduchu. „Máš aj svoje odvážne chvíle, keď na to príde. A koľkokrát si už bol na popravisku? Trikrát?“ Zrátal to na prstoch. „A ani raz si sa nebál.“

Charlie sa neodvážil pohnúť.

„Si iba sen,“ zašepkal a modlil sa, aby tá vízia nezmizla.

*Aj keď nie je skutočný, dúfam, že tu zostane so mnou.*

Garion sa len usmial a odhalil biele zuby. Čím bol bližšie, tým viac sa mu leskli oči.

„Ty to so slovami vieš, kňaz.“

Charlie si pomaly vydýchol a cítil, ako sa mu do zmrznutých rúk vracia cit. „Neutiekol som. Vošiel som do mesta a tam som zhorel spolu s ostatnými, však? Som mŕtvy a ty si...“

Nájomný vrah naklonil hlavu. „Takže som teraz v tvojom nebi?“

Charlie zvrátil tvár. Líca mu horeli na studenom vzduchu, oči ho štípali. Videl rozmazane.

„Nerád to hovorím, ale si naozaj ohyzdný, keď plačeš, drahý,“ povedal Garion. Jeho postava sa Charliemu rozmazala pred očami.

*Nie je skutočný, už mizne, je to sen v sne.*

To iba zvýšilo príval slz, až sa v nich nakoniec utopil aj mesiac.

Garion však zotrval na mieste. Charlie cítil, ako z neho vyžaruje teplo, a pocítil drsný dotyk ruky v rukavici na svojich lícach. Bez rozmýšľania chytil jednu z rúk do svojich. Bola mu povedomá aj pod vrstvami jemnej kože.

Charlie pomaly zažmurkal a znova sa pozrel na Gariona. V mesačnom svite vyzeral bledý, oči mal tmavé, ale jednoznačne živé. A bol *skutočný*. Celá ríša akoby na chvíľu znehybnela. Dokonca aj vietor v stromoch ustal.

Netrvalo to dlho.

„Kde si bol?“ spýtal sa ho Charlie hrubým hlasom a pustil Garionovu ruku. Ustúpil dozadu a potlačil veľmi nedôstojné zasmrkanie.

„Dnes?“ Garion pokrčil plecami. „Nuž, najprv som čakal, či nevojdeš do horiaceho mesta. Som veľmi rád, že si to nakoniec neurobil.“ Uškrnul sa. „Aspoň, že to, že si sa stal hrdinom, ti nenarušilo zdravý úsudok.“

„Hrdinom,“ vyprskol Charlie. Opäť mal chuť plakať. „Hrdina by bol šiel do Gidasternu.“

Garionov úsmev zmizol. „Hrdina by už bol dávno mŕtvy.“

*Mŕtvy ako všetci ostatní.* Charlie sa strhol. Hanbil sa tak veľmi, až mal pocit, akoby ho ktosi bodol nožom do brucha.

„A kde si bol predvčerom?“ dožadoval sa odpovede Charlie. „Kde si bol celé dva roky?“

Garion sa začervenal, ale ani nepohol brvou. „Možno ma omrzelo zachraňovať ťa pred šibenicou.“

„Ako keby to bolo také náročné.“

Charlie si to všetko pamätal až príliš dobre. Pocit hrubého lana okolo krku, prsty na nohách, ktorými sa ledva dotýkal drevenej plošiny šibenice. Pripravené padacie dvere. A Gariona v dave ľudí, čakajúceho na vhodnú príležitosť, aby ho zachránil.

„Posledná záchranná akcia zahŕňala mestskú posádku hlúpejšiu ako somáre,“ zamrmlal Charlie. „Ani si sa pritom nezapotil.“

Nájomný vrah iba pokrčil plecami, vyzeral, že je na seba hrdý. Charlieho to rozhnevalo.

„Kde si bol?“

Jeho otázka zostala visieť v mrazivom vzduchu.

Garion napokon sklopil pohľad a zahľadel sa na svoje naleštené čižmy.

„Sledoval som Adiru zobďaleč vždy, keď som mohol,“ povedal tichým, mrzutým hlasom. „Keď som mal voľno, a keď to vietor a počasie dovolili. Toľkokrát som sa dostal až k cestičke na hrádzi. A vždy som počúval najnovšie správy. Nebol som... nebol som preč.“

Charlie nasal studený vzduch. „Bol si preč *odo mňa*.“

Garion sa mu znova pozrel do očí, tvár mal zrazu napätú. „Merkúr ma varoval. Robí to len raz.“

Pri zmienke o amharskom lordovi, jednom z najnebezpečnejších mužov v ríši, obaja vytriezveli. Teraz bol na rade Charlie, aby sklopil pohľad. Nemotorne šúchal špičkou topánky po hline. Dokonca aj on vedel, aké zlé by bolo pohnevať si lorda Merkúra. Garion mu rozprával veľa príbehov o padlom Amharanovi. Sorasa bola ich dôkazom. Osud sa k nej podľa všetkého zachoval milosrdne. Iba ju zahanbili a vyhnali zo Spolku. Nemučili ju, ani ju nezabili.

„Teraz som tu,“ zamrmlal Garion a urobil krok vpred.

Charliemu sa zdala vzdialenosť medzi nimi príliš veľká a zároveň príliš malá.

„Takže keď sa zajtra zobudím, nezistím, že si preč?“ spýtal sa Charlie bez dychu. „Nezistím, že to všetko bol iba...“

„Sen?“ doplnil ho Garion pobavene. „Ešte raz ti to zopakujem. Toto nie je sen.“

V Charliem znova vzplanula zarytá a tvrdohlavá nádej.

„Myslím, že je to skôr nočná mora,“ zamrmlal. „S blížiacim sa koncom sveta to tak rozhodne vyzerá.“

Garionov úsmev sa rozšíril. „Koniec sveta môže počkať, ty moja Kostolná myš.“

Stará prezývka zapálila v Charliem oheň. Pokožka mu horela na studenom vzduchu.

„Moja Líška,“ odvetil kňaz bez rozmýšľania.

Nájomný vrah skrátil vzdialenosť, ktorá ich od seba delila, s nebdalou gráciou – ani príliš pomaly, ani príliš rýchlo. Ale keď mu položil dlane na tvár, zachytil Charlieho nepripraveného. Garionove pery sa dotkli Charlieho. Boli oveľa teplejšie ako vzduch, mäkké a povedomé.

Chutil ako leto z iného života. Ako chvíľa medzi spánkom a prebudením, keď je všetko tiché a nehybné. Charlie zabudol na zlomok sekundy na Vretená. Na rozbitú ríšu. Na mŕtvych Spoločníkov.

Netrvalo to však dlho. Tá chvíľa sa skončila, rovnako ako sa končia všetky veci.

Charlie sa pomaly odtiahol, ruky mal položené na Garionových. Pozerali sa na seba a obaja hľadali tie správne slová.

„Bude ňa Merkúr prenasledovať?“ spýtal sa napokon Charlie chvejúcim sa hlasom.

„Chceš vedieť pravdu, láska?“

Charlie nezaváhal, preplietol svoje prsty s Garionovými. „Som ochotný vymeniť zlomené srdce za živé telo.“

„Vždy si mal rád pekné slová.“ Garion sa naňho usmial, hoci jeho pohľad vychladol.

„Čo budeme teraz robiť?“ zamrmlal Charlie, krútiac hlavou.

Na jeho prekvapenie sa Garion zasmial.

„Ty hlupáčik,“ uškrnul sa. „Budeme žiť.“

„Ako dlho?“ Charlie sa smutne usmial a spustil ruky. Otočil hlavu do tmy, smerom k horiacemu mestu a roztrhnutému Vretenu.

Garion sledoval jeho pohľad. Videl len tmavú noc a chladný mesačný svit.

„Naozaj tomu veríš, však?“ spýtal sa nežne. „Že prichádza koniec ríše?“

„Samozrejme, že áno. Videl som to. Viem to,“ odsekol Charlie.

Napriek frustrácii bolo príjemné doťahovať sa s Garionom. Znamenalo to, že bol skutočný a nedokonalý, presne taký, akého si ho Charlie pamätal. Nebol žiadnou žiarivou halucináciou.

„Mesto za nami horí, veď si to sám videl.“

„Mestá horia neustále,“ odvetil Garion a švihol rapírom do vzduchu.

Charlie ho chytil za ruku a nájomný vrah znehybnel. Meč mu ovisol pri boku.

„Nie takto,“ vydýchol Charlie. Chcel, aby ho jeho milý počul, aby vnímal jeho vlastnú hrôzu. „Garion, svet sa končí. A my skončíme spolu s ním.“

Garion s dlhým povzdychom zastrčil meč do pošvy.

„Ty vieš, ako zničiť romantický okamih, však, drahý?“ Potriasol Charliemu prstom pred tvárou. „Je to spôsobené náboženskou vinou, ktorú si so sebou nesú všetci kňazi, alebo len tvou osobnosťou?“

Charlie pokrčil plecami. „Pravdepodobne obomi. Nemôžem si dovoliť ani chvíľu radosti, je tak?“

„Ach, možno len malú chvíľku.“

Tentoraz Charlie necúvol, keď ho Garion pobožkal, a čas sa nezaštavil. Dul studený vietor, hrkotal konármi stromov nad ich hlavami. Charliemu sa chvel golier, ktorý stále páchol od dymu.

Charlie sa napokon od Gariona odtiahol. Zvraštil obočie.

„Potrebujem nový meč,“ oznámil a zadíval sa na prázdnu pošvu na svojom boku.

Garion pokrútil hlavou a frustrovane si vzdychol. „Nie si hrdina, Charlie. Ani ja nie som.“

Kňaz ignoroval jeho slová. Znova vytiahol mapu a položil ju na zem.

„Stále ešte môžeme niečo urobiť.“

Garion si k nemu kľakol, na tvári mu pohrával pobavený výraz. „A čo presne?“

Charlie hľadel na pergamen. Prstom obkreslil čiaru rozdeľujúcu les. Vinula sa popri riekach a dedinách, až hlboko do lesov.

„Ja na to prídem,“ zamrmlal Charlie namrzene. Potom obkreslil prstom čiaru nad lesom. „Nakoniec na to prídem.“

„Vieš, čo si myslím o Hradnom lese,“ povedal Garion otrávene. Pery sa mu skrútili od nevôle a možno trochu od strachu.

Charlie mal chuť prevrátiť oči. Poznal veľa príbehov o čarodejnicach žijúcich v lesoch, zrodených z ozvien, ktoré po sebe zanechali Vretená. Čarodejnice z Vretien boli teraz ich najmenšou starostou. Pomaly sa usmial, studený vzduch mu pohladil zuby.

„Ver mi, neutiekol som pred drakom len preto, aby som neskôr zomrel v kotle chichotajúcej sa stareny,“ prehovoril. „Teraz mi pomôž nájsť cestu, ktorá ma nezabije.“

Garion sa zasmial. „Posnažím sa.“

# 2



## SMŤ, ALEBO NIEČO HORŠIE

*Andry*

**S** pálení budú blahoslavení.

V Andryho mysli sa ozývala stará modlitba. Spomenul si, ako ju odriekavala jeho mama, stojac pred kozubom v ich príbytku, hnedé ruky vystierala k vykupiteľovi.

*Teraz sa rozhodne necítim byť blahoslavený,* pomyslel si Andry. Bežal a kašlal. Dym ho zadúšal. Valtikina ruka bola studená, jej kostnaté prsty mali prekvapivo silný stisk, keď ho viedla cez mesto.

Taristanova armáda nemŕtvych sa potácala ulicami. Väčšina z nich boli stvorenia z Ríše popola, zrodení z rozbitej ríše, nič viac než kostry prehnuté až na kosť. Niektoré telá však boli *čerstvé*. Za Taristana bojovali aj mŕtvi z Gidasternu, občania jeho vlastného kráľovstva sa zmenili na nemŕtvych vojakov. Ich osud bol príliš hrozný na to, aby sa dal pochopiť.

*Čochvíľa sa k nim pridajú ďalší,* pomyslel si Andry, mysliac na vojakov, ktorí prišli do Gidasternu. Všetky telá zostali ponechané napospas osudu. Nájazdníci z Jydu. Starší. Trécka vojnová skupina.

Aj Spoločníci.

*Sigil.*

*Dom.*

Obaja zostali pozadu v meste, aby bránili ústup a získali pre Corayne aspoň trochu času. Andry sa len modlil, aby ich obetavosť nevyšla nazmar.

A aby Sorasa dokázala ochrániť Corayne.

Andry sa pri tej myšlienke strhol.

Utekali cez mesto, ktoré pripomínalo samotné peklo, bludisko plné príšerných psov, armády mŕtvov, Taristana, jeho červeného čarodejníka a prekliateho draka. Nehovoriac o ďalších nástrahách mesta plného horiacich a rúcajúcich sa budov.

Valtik sa akosi podarilo vyhnúť sa tomu najhoršiemu a viedla Andryho do mestských dokov.

V prístave zostalo len zopár menších lodí, z ktorých väčšina už vyplávala na more. Vojaci sa zhromaždili na čomkoľvek, čo sa dokázalo udržať na hladine, brodili sa v plytčine alebo skákali do mora priamo z dokov. Brnenia a tváre im pokrývala hrubá vrstva popola, ktorý zakryl znaky a farby ich kráľovstiev. Tréci, Starší, Jydčania – Andry ich len ťažko dokázal rozlíšiť.

*Na konci sveta vyzerajú všetci rovnako.*

Len Valtik sa podarilo akýmsi zázrakom vyhnúť popolu padajúce-  
mu všade naokolo. Odev mala biely, bosé nohy a ruky čisté. Na chvíľu sa zastavila a hľadela na horiace mesto. Z každej ulice sa ozývali zvuky smrti. V dyme sa pohybovali tiene, ktoré sa rútili do prístavu.

„So mnou, Valtik,“ povedal Andry zachrípnutým hlasom a chytil ju za ruku.

*So mnou.* Starý bojový pokrik gallandských rytierov mu vrátil trochu sily do nôh.

Andry cítil nádej aj strach. *Možno to prežijeme alebo zostaneme ponechaní napospas osudu.*

„Bez hviezd a bez slnka, cesta je krvavá, cesta je zničená,“ mrmlala si popod nos stará čarodejnica.

Rozbehli sa smerom k rybárskej lodi s rozvinutou plachtou, ktorá sa práve chystala vyplávať na more. Starena neváhala a vykročila do



zdanlivo prázdneho priestoru. Našťastie stihla bezpečne pristáť na palube lode.

Andry ju nasledoval, skočil na loď s oveľa menšou gráciou.

Tvrdo dopadol na palubu, telo mal zvláštne ľahké. V žilách mu kolovala úlava, keď malá loď vyrazila z horiaceho prístavu a nechala za sebou armádu mŕtvov, ktoré sa plazili po brehu.

Loď bola sotva väčšia ako riečna bárka, poňala okolo dvadsať ľudí. Ale plavidlo bolo schopné plavby a to bolo viac než dosť. Na palube sa zišla nesúrodá posádka tvorená skupinou vojakov, nájazdníkov a nesmrtelných, ktorí poháňali loď na šire more.

Dym sa tiahol doďaleka ponad vlny, čierne kúdoly siahali až k obzoru. Napriek tomu bolo vidno úzky pás slnečného svetla žiariaceho nízko nad morom. Pripomínal im, že nie celú ríšu pohltilo peкло.

*Zatiaľ.*

Andry sa zachmúrene obzrel na mesto v ruinách.

Gidastern horel, stĺpy dymu sa valili k pekelnjej oblohe. Červené svetlo a čierne tiene bojovali o nadvládu a na zem padal popol ako sneh. Pomedzi to všetko sa ozývali výkriky, zavýjanie, zvuky trieštiaceho sa dreva a praskajúceho kameňa. A vzdialený, burácajúci pleskot gigantických krídel kdesi v oblakoch. Znelo to ako smrť, alebo niečo oveľa horšie.

„Corayne,“ zamrmlal Andry, jej meno bolo jeho modlitbou. Dúfal, že ho bohovia počujú. Dúfal, že Corayne sa už nachádza ďaleko od toho pekla, v bezpečí so Sorasou, a hľadá posledné Vreteno.

„Je v bezpečí?“ Andry sa otočil k Valtik. „Povedz mi, že je v bezpečí, že žije.“

Čarodejnica sa od neho odvrátila, tvár mala zahalenú v tieni.

„Valtik!“ Andryho hlas znel akoby z veľkej diaľky.

Videl, ako sa Valtik presunula na provu malej loďky. Ruky mala spustené po bokoch, bledé prsty skrčené. Pery sa jej pohybovali, vytvárali slová, ktoré nedokázal rozlúštiť.

Plachta sa im vydula nad hlavami, studený vietor ich čoraz rýchlejšie hnal von do zamrznutého objatia Bdelého mora.

V jazierku na nádvorí plávali fialové ryby, ich plutvy vytvárali na

hladine malé vlnky. Andry sa na to pozeral a zhlboka dýchal. Vzduch voňal jazmínom a chladným vetríkom. Andry na tom mieste ešte nikdy nebol, no nádvorie aj tak poznal. Patrilo rodine Kin Kianovcov, príbuzným jeho matky v Nkonabo. Bývali na druhej strane Dlhého mora, tak ďaleko od nebezpečenstva, ako len mohli byť.

Z opačnej strany rybníka ho pozorovala jeho matka. Na perách jej pohrával nežný úsmev, jej hnedá tvár bola živšia, než si ju pamätal. Sedela v kresle, zababušená v jednoduchom zelenom župane. Domojina Valeri Trellandovej vyhovovala viac než ďaleký sever.

Andrymu pri pohľade na ňu poskočilo srdce. Chcel k nej podísť, ale nedokázal pohnúť nohami, stál na mieste ako prikovaný. Otvoril ústa, aby prehovoril. Nevyšiel z nich žiaden zvuk.

*Chýbaš mi, snažil sa zakričať. Dúfam, že žiješ.*

Usmiala sa naňho, kútiky zelených očí sa jej pokrčili.

Andry sa usmial tiež, napriek tomu, že mu ochablo telo. Vôňa jazmínu vybledla, nahradila ju prenikavá vôňa slanej vody.

*Toto je sen.*

Andry sa zobudil ako človek zasiahnutý bleskom. Na chvíľu zostal uväznený vo vlastnej mysli a snažil sa vnímať okolie. Kolísanie vĺn, tvrdá paluba lode. Ošúchaná prikrývka na jeho pleciach. Mrazičivý vzduch na lícach.

Vôňa slanej vody, nie dymu.

*Sme nažive.*

Nad panošom sa týčila nízka, široká postava osvetlená mesačným svetlom a lampášmi zavesenými na rahnách. *Princ z Trecu*, pomyslel si Andry s trhnutím.

„Nevedel som, že v Gallande je dovolené, aby panoši spali v službe,“ povedal princ Oscovko s pobaveným úsmevom.

„Nie som gallandský panoš, vaša výsosť,“ odvetil Andry a prinútil sa posadiť.

Princ sa uškrnul a trochu sa posunul. Lampáše osvetlili väčšiu časť Andryho tváre. Pod jedným okom mal monokel a na koženom brnení poriadnu dávku zaschnutej krvi. Nie že by mu to prekážalo. Jeho oblečenie už beztak vyzeralo opotrebované.

Oscovko k nemu pomaly vystrel ruku. Andry ju bez rozmýšľania chytil a postavil sa na nestabilné nohy.

„Nedovolia vám tam ani žartovať, všakže?“ spýtal sa Oscovko a potľapkal Andryho po pleci. „Som rád, že si sa odtiaľ dostal živý.“

Andry zaťal čelusť. Napriek jeho nenútenému správaniu videl v Oscovkových očiach hnev aj strach.

„Mnohí to nestihli,“ dodal princ, hľadiac na breh.

Ale jediný, čo videl, bola tma. Z horiaceho mesta nezostal už ani záblesk.

*Nemá zmysel obzerať sa, pomyslel si Andry.*

„Koľko máte mužov?“ spýtal sa zostra.

Jeho tón Oscovka zaskočil. Princ zbledol a ukázal na malú rybársku loď. Andry rýchlo narátal na palube dvanásť ľudí, vrátane Valtik a seba. Ostatní preživší boli rovnako ubití ako Oscovko. Boli tam smrteľníci aj nesmrtelní. Nájazdníci, Starší a vojaci. Niektorí boli zranení, iní spali. Ale všetci boli vydesení.

Okolo provy a kormy sa na vlnách v oboch smeroch hompáľali drobné svetielka. Andry prižmúril oči. V mesačnom svite rozoznal čierne obrysy s lampášmi, ktoré pripomínali hviezdy.

*Ďalšie člny.*

„Koľko, môj pane?“ spýtal sa Andry znova, prísnejšie ako predtým. Ostatní preživší na palube sa otočili, aby si vypočuli ich rozhovor. Valtik zostala na prove, tvár mala obrátenú k mesiacu.

Oscovko sa usmial a pokrútil hlavou. „Záleží na tom?“

„Je to dôležité pre nás všetkých.“ Andry sa začervenal, líca mu v chladnom vzduchu horeli. „Potrebujeme každého vojaka, ktorý vie bojovať...“

„Tých som ti už dal.“ Oscovko ho prerušil mávnutím ruky. Vyzeral nešťastne, jeho tvár bola rozorvaná medzi smútkom a zúfalstvom. „Pozri, kam nás to doviedlo. *Nás oboch.*“

Andry sa však nevzdával, neustúpil, dokonca ani keď stál zoči-voči princovi. Dni na kráľovskom dvore mal dávno za sebou a už nebol panošom. Na zdvorilostiach nezáležalo. Záležalo len na Corayne, meči a ríši. Vzdať sa neprichádzalo do úvahy.

„Jedz, pi. Ošetri si rany, Trelland,“ ozval sa napokon Oscovko. Zhlboka si vydýchol. Jeho hnev sa zmenil na ľútosť, pohľad mu znežnel. Andrymu sa to nepozdávalo. Oscovko mu pomaly položil ruku na plece. „Si mladý. Ešte si nezažil takýto boj, nevieš, akú daň si žiada.“

„Videl som toho viac ako vy, môj pane,“ zamrmlal Andry.

Princ len smutne pokrútil hlavou. Akýkoľvek hnev v sebe niesol, teraz ho zatienila bolesť.

„Pre teba je cesta domov dlhšia ako pre mňa,“ odvetil Oscovko a stisol mu rameno.

V Andrym Trellandovi sa čosi vznietilo. Odtisol princovu ruku a zahatal mu cestu.

„Už nemám domov, kam by som sa mohol vrátiť, a vy ho tiež nebudete mať, Oscovko,“ zavrčal. „Nie, ak teraz opustíme ríšu.“

„Opustiť?“ Oscovkov hnev sa vrátil desaťkrát silnejší. „Máš pravdu, Andry Trelland. Nie si panoš. A nie si ani rytier. Nemáš ani potuchy, koľko toho títo muži obetovali. Nie, ak žiadaš, aby toho obeťovali ešte viac.“

„Videli ste mesto,“ oponoval mu Andry. „Videli ste, čo Taristan urobí s vašim kráľovstvom, *so zvyškom sveta*.“

Oscovko bol bojovník aj princ, ohromujúcou rýchlosťou sa zmocnil Andryho goliera. Zamračil sa na neho, zaťal zuby a stíšil hlas na drsný šepot.

„Nech sa muži vrátia domov k svojim rodinám a zomrú na výslni slávy,“ zavrčal tichým, nebezpečným hlasom. „Prichádza vojna, a my budeme bojovať spoza vlastných hraníc s plnou silou Trecu. Dopraj im aspoň toľko, Trelland.“

Andry sa ani nepohol, iba ďalej hľadel na princa. Jeho hlas zodpovedal Oscovkovmu zúrivému šepotu.

„Nezomriete v sláve, ak už nebude nikoho, kto by si pamätal vaše mená.“

Po Oscovkovej tvári prešiel tieň. Potom zavrčal ako zviera, ktorému práve uchmatli korisť pred zubov.

„Prasknutý pohár neudrží vodu.“

Ozval sa hlas, chladný ako ľadový vietor. Andry s Oscovkom sa razom zvrtili a uvideli postavu stojacu pri boku lode. Bola vyššia ako Andry, dokonca vyššia ako Dom, tmavočervené vlasy mala zapletené do vrkôčikov. Jej mliečnobiela pokožka žiarila vo svite mesiaca. Rovnako ako Dom vyzerala, že pochádza z rodu Starších. Nesmrteľná a vzdialená, prastará, vyčlenená od ostatných.

Andry zvrátil obočie.

„Lady Eyda,“ zamrmľal.

Pamätal si, že dorazila spolu s Jydčanmi a ostatnými nesmrteľnými, ich člny sa kĺzali po mori počas snehovej búrky. Bola hrôzostrašná ako ktorýkoľvek bojovník a zároveň to bola matka Staršieho panovníka z Kovalinnu. Bola všetko, len nie kráľovná.

Oscovko pustil Andryho golier a obrátil svoju frustráciu na nesmrteľnú Staršiu.

„Možno budeš mať viac šťastia pri výmene hádaniek s tou vychudnutou čarodejnicou,“ vyštekol a mávol rukou smerom k Valtik, ktorá postávala na prove. „Trécki vlci už nemajú trpezlivosť na nezmysly nesmrteľných.“

Eyda potichu spravila krok vpred. Nehlučnosť jej pohybu bola znepokojujúca.

„Enklávy zmyšľali podobne ako ty, princ smrteľníkov.“ Vyslovila Oscovkov titul, akoby to bola nadávka. „Isibel v Ione. Valnir v Sirandeli. Karias v Tirakrione. Ramia. Shan. Asaro. A všetci ostatní.“

Andry si pamätal Ionu a Isibel. Domacridhanovu tetu, panovníčku so striebornými očami, zlatými vlasmi a tvárou ako z kameňa. Povolala Spoločníkov do svojho hradu a mnohých z nich poslala na smrť. Ale existovali aj iní Starší, podobní ako ona, schovaní vo svojich enklávach, ignorujúci koniec sveta.

Vysoké, chladné siene nesmrteľných mu teraz pripadali také vzdialené. Andry však predpokladal, že také boli vždy.

Eyda prehovorila s pohľadom upretým na hviezdy. Z jej slov sršal hnev.

„Všetci moji príbuzní sedia pokojne za hradnými múrmi spolu so svojimi bojovníkmi ako ostrovy v mori, ktoré obklopuje stúpajúca

hladina vody. Ale nakoniec nás aj tak všetkých potopí,“ vyprskla a otočila sa tvárou v tvár Oscovkovi a Andrymu. „Vlny nám už obmývajú brány.“

„Pre Staršiu je ľahké vysmievať sa mŕtvym smrteľníkom,“ odsekol princ.

Andry sa mykol.

Nesmriteľná ani len nepohla brvou. Týčila sa nad nimi, oči jej žiarili ako dve horiace zápalky.

„Spočítaj členov skupiny, ktorí prežili, vlk,“ zaškerila sa. „Vložili sme do toho toľko, koľko si do toho vložil ty.“

Rovnako ako Oscovko, aj Eyda mala po celom brnení známky boja. Kedysi ušľachtilá oceľ bola otlčená a poškriabaná, jej tmavočervený plášť bol roztrhaný na kusy. Nemala pri sebe meč. Princ si ju premeral a potom sa zahľadel na more, na lode predierajúce sa tmavou nocou.

Napriek Oscovkovmu odporu sa Andry cítil povzbudený Eydinými slovami. Pozrel sa na nesmrteľnú dámu. Jej upriamený pohľad ho naplnil zúrivým odhodlaním.

„Musím vás všetkých požiadať, aby ste nám dali viac.“

Andry takmer nespoznával svoj hlas, ktorý sa niesol palubou lode. Znel starší, než sa cítil, a odvážnejší, než bol.

Oscovko si povzdychol a obrátil sa späť k Andrymu. Zavrtal sa mu pohľadom do očí.

„Nemôžem to urobiť,“ povedal zúfalo.

Tentoraz to bol Andry, kto položil ruku na princovo plece. Cítil, ako sa mu do chrbta zaryli oči nesmrteľnej Staršej, jej pohľad bol ako zo železa. To iba posilnilo Andryho odhodlanie. *Jeden spojenec je lepší ako žiadny.*

„Už existuje iba jedna Vretenná čepel,“ prehovoril.

Andry chcel, aby Oscovko pocítil zúfalstvo, ktoré ho ťažilo na srdci. Aj nádej, akokoľvek bola malá.

„A iba jeden kľúč k zničeniu ríše. A Taristan zo Starého Coru *ho nemá.*“

Slová mu vychádzali z úst pomaly. Každé sa do Oscovka zabodlo ako hrot noža.

„Ale to dievča áno,“ zamrmlal Oscovko. Prešiel si rukou po vlasoch, v očiach sa mu zračila nedôvera.

Andry sa k nemu naklonil a silno mu zovrel plece.

„Volá sa Corayne,“ povedal. „Je našou poslednou nádejou. A *my* sme jej.“

Na to Oscovko nepovedal nič. Nesúhlasil s ním. No ani neargumentoval. A to Andrymu Trellandovi stačilo. Zatiaľ.

Ustúpil o krok vzad a uvoľnil zovretie na princovom ramene. S prekvapením si uvedomil, že ich sleduje celá posádka lode. Nájazdníci z Jydu, Starší aj Oscovkovi muži. Dokonca aj Valtik sa otočila, jej modré oči žiarili ako dve hviezdy na nočnej oblohe.

Andry by sa kedysi cítil z toľkej pozornosti trápne. Už nie. Nie po všetkom, čo videl a prežil.

„Ani nevieš, či je ešte nažive,“ zamrmlal Oscovko tak potichu, aby ho počul iba Andry.

Andry potlačil vlnu odporu.

„Ak je mŕtva ona, sme mŕtvi aj my,“ odsekol, neobťažoval sa šepkať.

*Nech ma všetci počujú.*

„Videli ste, ako vyzerá zničená ríša.“ Andry ukázal prstom dozadu do tmy, na časť oblohy bez hviezd. „Videli ste horieť mesto, v uliciach kráčali nemŕtvi, valili sa na nás pekelné psy a drak. Viete, aký osud čaká Allward, a každú jednu vec v ňom. Vaše domovy, vaše rodiny.“

Na palube sa zdvihla malá vlna pohybu, keď si vojaci vymieňali znepokojené pohľady a šepkali si. Aj nesmrteľní sa zamrvili.

„Nikto z nás nedokáže uniknúť tomu, čo príde, nie ak sa teraz vzdáme.“ Andryho telo sužovalo zúfalstvo. Potreboval mať pri sebe každý meč a kopiju, či už zlomenú, alebo nie. „Možno sa to nezdá, ale stále máme nádej. Ak budeme pokračovať v boji.“

Lady Eyda už stála po jeho boku. Venovala Andrymu jemné, ponuré prikývnutie. Ostatní Starší zareagovali rovnako, sklonili pred Andrym hlavy. Na brneniach a kožušinách im poskakovalo svetlo lampášov, tancovalo im na bledých aj počernejších tvárach, v zlatých a atramentovočiernych vlasoch. Pohľady však mali všetci rovnaké. Hlboké ako studňa, pevné ako oceľ. A rozhodné.

Jydčania bez zaváhania zarinčali zbraňami.

Ostávali už len dotlčení a unavení trécki bojovníci. Boli lojálni. Hľadeli na svojho princa, ale Oscovko sa ani nepohol. Pochmúrne si prezeral Andryho stojaceho vo svetle lampášov.

„Vrátim sa so svojimi mužmi do Vodinu,“ oznámil dunivým hlasom.

Zdalo sa, akoby z tréckych vojakov opadlo bremeno. Niekoľkí si vydýchli od úľavy. Andry zaľal zuby, mal sto chutí vrieskať od frustrácie. Cítil, ako mu dochádzajú posledné zvyšky trpezlivosti.

Lenže Oscovko ešte neskončil.

„Musím sa vrátiť a zvolať zvyšok tréckej armády, aby som mohol riadne bojovať vo vojne,“ povedal. „Aby som mohol brániť svoj ľud – a celú ríšu.“

Andrymu sa po lícach rozliala červeň, bol rád, že stojí v tieni.

„Galland preliat v Gidasterne našu krv,“ zreval Oscovko a udrél sa pästou do hrude. Jeho muži prikývli, pár z nich zaľalo ruky v päst. „A my im to oplátíme.“

Andry sa trochu zľakol, keď Oscovko zaklonil hlavu a zavyl na oblohu ako vlk. Jeho vojaci reagovali rovnako. Z tmy sa k nemu pridali ostatní trécki vojaci na čnoch, ich hlasné zavýjanie sa ozývalo na širom mori ako strašidelné kvílenie.

Keď mu studený vzduch pohladil líca, Andry si uvedomil, že sa usmieva.

Oscovko mu opätoval vlčí úsmev.

„A čo ty, Trelland?“ spýtal sa ho, ukážuc naňho prstom. „Kam pôjdeš ty?“

Andry sťažka preglgol.

Všetci naňho hľadeli a čakali na odpoveď. Valtik stála na prove nehybne a ticho. Andry na chvíľu zaváhal, čakal na jej radu. Žiadna neprichádzala.

Oscovko k nemu podišiel, v očiach sa mu zaiskrilo. „Kam sa to tvoje dievča vyberie?“

Andry odvrátil pohľad od Valtik. Pozrel sa na lady Eydu. V mysli videl iného Staršieho panovníka.



Myslel na Corayne a na všetko, čo o nej vedel. S poslednou Vretennou čepelou vo svojom vlastníctve bola hľadanejšie než kedykoľvek predtým. S najväčšou pravdepodobnosťou si vyhladá nejaké dostatočne mocné miesto, ktoré ju ochráni pred Taristanom. Dostatočne mocné na to, aby sa mu ubránila.

*Miesto, ktoré všetci poznáme, pomyslel si Andry. Spomenul si na chabú nádej, ktorú Corayne udržiavala pri živote. Pôjde len tam, kam si myslí, že ju budeme môcť nasledovať.*

„Iona,“ povedal Andry presvedčivo. Pred očami sa mu zjavilo veľké mesto nesmrteľných Starších, obohnané hmlou a skalami. „Pôjdem do enklávy Starších v calidonskom kráľovstve.“

*Tam ju budem môcť nasledovať.*

# 3



## BUDEM ŽIŤ

*Corayne*

**S**ivý kôň cválal popolavou krajinou. Horúci popol sa miešal so studeným snehom a spoločne sa stáčali do špirály.

Corayne nič z toho nevnímala. Ani koňa pod sebou. Ani slzy na lícach, ktoré jej stekali po špinavej tvári. Cez jej štít nič nepreniklo. Prázdnota bola jediná obrana, ktorú mala proti všetkému, čo za sebou nechala.

Proti smrti. Strate. Aj neúspechu.

Schovávala sa za neviditeľný štít tak dlho, ako len mohla, pevne si ním obrnila srdce. Už sa neodvážila obzrieť. Nezniesla pohľad na Gidastern pohltený dymom a plameňmi. Stal sa z neho cintorín duší, vrátane jej priateľov.

Prázdne pole bolo však ešte horšie ako mŕtve mesto.

Nikto ju nesledoval. Nikto na ňu nečakal.

Nikto neprežil.

Corayne teda urobila to, čo vedela, že by urobila jej matka. S horizontom pred sebou nasledovala vôňu slanej vody.

Bdelé more bolo jej jediným spoločníkom, jeho mocné vlny bičovali pobrežie. Potom padla noc a už nepočula nič okrem šumu mora. Dokonca aj fujavica ustala, obloha sa vyjasnila. Corayne cívela na hviezdy a čítala ich ako mapu. Poznala staré súhvezdia. Nezhoreli spolu so zvyškom sveta. Ďaleko nad morom zvieral Veľký drak v čelustiach Polárku. Corayne sa snažila utešiť niečím známym, ale zistila, že aj hviezdy sú pochmúrne, ich svetlo je chladné a vzdialené.

Kôň cválal ďalej, nespomalil. Corayne vedela, že naňho pôsobí Valtikina mágia, jej posledný darček.

*Keby len bola dala rovnakú silu aj mne, pomyslela si trpkou.*

Netušila, koľko hodín prešlo, odkedy odišla z horiaceho mesta. Pripadalo jej to ako roky, telo jej zostarło o celé storočie. Bola vyziabnutá a vyčerpaná. Hrdlo ju páľilo, stále ju v ňom škriabal dym. A oči ju štípali od preliatych slz.

Zdráhavo chytila do rúk opraty. Časť z nej pochybovala, že ju kôň poslúchne, keďže bol mágiou pripútaný k mŕtvej čarodejnici v spálenom meste.

Kobyľa však zareagovala bez váhania a spomalila tempo. Trúchľivo na ňu zažmurkala.

„Je mi to ľúto,“ vytisla zo seba Corayne chrapľavým hlasom.

Potiahla nosom. *Všetci moji priatelia sú mŕtvi a ja sa ospravedlňujem koňovi.*

Pomaly skĺzla zo sedla, po hodinách jazdenia bola celá ubolená. Bolelo ju chodenie, ale stále to bolo lepšie ako jazdenie. S opratami v ruke vykročila vpred, kobyľa s ňou držala krok.

V hlave počula stonanie a chrčanie beštiálnej armády nemŕtvych, zjednotenej pod Taristanom a Eridou. A nad nimi všetkými stál Vyčkávajúci.

Corayne sa oprela o bok koňa a nasávala do seba teplo sálajúce z kobyly. Pripomínala si, že nie je sama. Kôň páchol dymom, krvou a niečím chladným, napoly známym. Borovica a levanduľa. Lad.

*Valtik.*

Corayne zovrelo srdce, do očí sa jej opäť tislí slzy.

„Nie,“ vytisla zo seba. „Nie.“

Kútikom oka zbadala lesknúce sa drahokamy. Otočila hlavu a uvidela Vretennú čepeľ zastrčenú v pošve. Meč bol priviazaný ku konškému sedlu. Drahokamy vsadené do rukoväte meča na ňu žmurkali pri každom kroku a slabo odrážali svetlo hviezd na oblohe. Corayne boli tie drahé kamene a oceľ už dôverne známe. Dokonale sa zhodovali s Vretennou čepeľou jej otca, s tou, ktorá zostala roztrieštená v horiacej záhrade.

„Dvojča,“ povedala Corayne potichu.

Bratia dvojičky. Dva osudy. A jedna hrozná budúcnosť.

Aj keď ho nepoznala, Corayne si želala byť v prítomnosti svojho otca, Cortaela zo Starého Coru. Keby len tak mohla preniesť svoje bremeno na neho a vzdať sa všetkých nádejí na záchranu sveta.

*Prečo práve ja? pomyslela si Corayne, ako už toľkokrát predtým. Prečo to musím byť ja, kto má zachrániť ríšu?*

Corayne sa neodvážila dotknúť meča, dokonca ani skontrolovať oceľ. Andry Trelland ju naučil, ako sa starať o čepeľ, no sotva sa na ňu dokázala pozrieť, nieto ju ešte očistiť. Vretenná čepeľ ju pripravila o otca. Vzala už priveľa životov.

Pri kráčaní Corayne prechádzala prstami po svojej koženej veste, krúžkovej zbroji a po páre jemných chráničov predlaktí. Zlaté šupiny sa leskli, aj keď boli zafúlané z boja.

*Dirynsima.* Sibrez ich nazval Dračie pazúry. Bol to dar z Ibalu od Isadera a jeho posvätných drakov. *Akoby sa to bolo odohralo v minulom živote.*

Corayne sklonila ruku a vo svetle hviezd si prezerala chrániče. Okraje predlaktí jej lemovali oceľové hroty, ostré ako čepeľ. Niekoľko z nich pokrývala tmavočervená krv.

Taristanova krv.

„Vo väčšine vecí si nezničiteľný,“ Corayne zopakovala nahlas to, čo pred pár hodinami povedala strýkovi. „Nie však vždy.“

Dračie pazúry boli požehnané rovno dvakrát, Isaderom – aj Valtik. Možno jydská mágia a ibalská viera postačia na to, aby Taristanovi uškodili. Tá myšlienka jej poskytla útechu, aj keď len nepatrnú.

Na spánok to však nepostačí. Bez ohľadu na to, aká unavená bola, Corayne sa nedokázala prinútiť prestať kráčať.

*Som príliš blízko otvoreného Vretena, pomyslela si. Príliš blízko Vyčkávajúceho. Číha na mňa v snoch.*

Dokonca aj v bdelom stave cítila jeho prítomnosť v podobe čerenej hmly v kútikoch očí. Corayne si spomínala, ako sa prepadla cez Vreteno pri starom chráme. Vohnalo ju to priamo do pustého, prekliateho, mŕtveho, skazeného a dobytého sveta. Ríša popola bola rozbitá ríša, ktorú zničil Asunder, pekelná ríša Vyčkávajúceho. Tam ju našiel, jeho postava bola iba tieňom.

Kráľ Asunderu na ňu vyčkával na okraji jej mysle s natiahnutou rukou. Bol pripravený stiahnuť ju k sebe.

Pamätala si každé slovo, ktoré jej povedal.

*Ach, ako pohľadom tým plameňom v tebe, tým tvojím nepokojným srdcom, zašepkal.*

Corayne cítila, ako jej odhodlane bije srdce.

*Nedokážeš pochopiť tie ríše, ktoré som videl, povedal, jeho tieň sa mocne vlnil. Nekonečné veky, neobmedzené hranice chamtivosti a strachu. Polož Vretennú čepel. A urobím ťa kráľovnou akéhokoľvek kráľovstva, ktoré si budeš priať.*

Zahryzla si do pery, ostrá bolesť ju priviedla späť do prítomnosti. Hlas v jej mysli vybledol.

Napriek nenávisti sa Corayne pristihla, že opäť hľadá na meč ako na nejaké nebezpečné stvorenie. Akoby meč dokázal sám vyskočiť z pošvy a bodnúť ju.

Skôr ako si to stihla rozmyslieť, jediným rýchlym pohybom vytiahla meč.

Na hladkom povrchu ocele sa odrážala jej tvár.

Pod očami mala kruhy. Z čierneho vrkoča jej odstávali vlasy, slnkom opálená pokožka v severskej zime zbledla. Pery mala popraskané od zimy, oči červené od dymu a plaču. Stále bola ešte sama sebou, aj keď niesla na pleciach ťarchu celej ríše. Stále to bola Corayne an-Amarat, s pochmúrnym pohľadom svojho otca a tvrdohlavým odhodlaním svojej matky.

„Bude to stačiť?“ spýtala sa potichu. „Budem na to stačiť?“

Nedostala žiadnu odpoveď. Nepoznala smer. Ani len cestu, po ktorej by sa mohla vybrať.

Corayne prvýkrát v živote netušila, ktorým smerom má vykročiť.

Kôň zrazu prekvapene zdvihol hlavu a nastražil uši. Corayne sa striasla.

„Čo je to?“

Kôň, keďže to bol kôň, neodpovedal.

Corayne vlastne inú reakciu ani nečakala. Jeho strach bol pre ňu dostatočnou odpoveďou.

Otočila sa k horizontu a zahľadela sa na Gidastern v diaľke. V nepriehľadnej tme horelo čosi, čo vyzeralo ako sviečka. Aspoň to tak vyzeralo. Kým nezafúkal studený vietor, ktorý so sebou priniesol závan krvi a dymu.

Corayne nestrácala čas, rýchlo sa vyšvihla do sedla. Svetlo za ňou rástlo a vydávalo strašidelný rev.

*Psy z Infyrny.*

Corayne zaškrípala zubami a sledovala, ako sa sviečka rozdelila na mnoho ďalších. Divoký štekot sa ozýval na míle ďaleko. Kôň sa rozbehol do cvalu. Kobyla si pamätala Taristanove pekelné psy rovnako dobre ako Corayne.

*Jeho armáda nebude ďaleko, pomyslela si. Žalúdok jej oťažel. Možno ani samotný Taristan.*

Popohnala koňa päťami. Keď cválali pozdĺž tmavého pobrežia, Corayne takmer vôbec nerozmýšľala. Telo ju bolelo od vyčerpania, no nemohla si dovoliť spadnúť.

*Lebo ríša padne spolu so mnou.*

Valtikina mágia pretrvávala a kôň cválal ďalej.

Na východe sa pomaly rodilo svetlo a menilo čiernu oblohu na tmavomodrú. Hviezdy statočne bojovali s východom slnka, ale postupne zažmurkali a zmizli.

Krajiny sa napriek tomu držala temnota, ktorá sa nakopila v tieni kopcov a stromov. Na západe bolo vidno čierny kúdol dymu, posledné zvyšky Gidasternu. K oblohe sa tiahli menšie stĺpiky dymu

ako vlajky označujúce polohu psov, ktoré sa hnali naprieč divočinou.

Zopár z nich bolo blízko, vzdialené menej ako míľu.

Corayne sa snažila premýšľať, aj keď mala mozog zahmlený vyčerpaním. Snažila sa nájsť cestu, nech už by ju zaviedla kamkoľvek. Keby tam s ňou boli Sorasa a Charlie, povedali by jej, aby zamierila do najbližšej dediny a dostala medzi seba a psy nič netušiacu vojenskú posádku. Dom by sa otočil a bojoval, vysmiata Sigil by mu bola v päťach. Andry by urobil nejakú statočnú hlúposť, aby ostatným poskytol viac času. A nevyspytateľná Valtik by určite odriekala nejaké zaklínadlo, ktorým by premenila psy na prach. Alebo by jednoducho zmizla, len aby sa zjavila po tom, čo by nebezpečenstvo pominulo.

*Lenže čo ja?*

Časť z nej bola zúfalá. Druhá časť však vedela, že si to nemôže dovoliť. Ríša by neprežila Coraynin žiaľ, ani jej zlyhanie.

Myslela na mapu, na krajinu okolo seba, na severné časti Gallandu.

*Eridino kráľovstvo. Nepriateľské územie.*

Blízko neho sa nachádzal Hradný les, veľký les severného kontinentu. Tiahol sa nekonečné míle takmer v každom smere. Na juhu ležalo pohorie Corteth, potom Siscaria a Dlhé more. *Domov.* Corayne pri tej myšlienke zaboľelo pri srdci. Túžila nasmerovať koňa na juh a cváľať, kým nenarazí na vlny známych vôd.

Na východe sa vypínalo ďalšie pohorie. Calidon. *A Iona,* pomyslela si. Domacridhanova enkláva, bašta Starších. A možno posledné miesto v Strážkach, kde by mohla nájsť pomoc.

Pripadalo jej to nemožné. Bolo to na míle ďaleko, na okraji blednúceho sna.

Lenže enkláva jej vypálila dieru do mysle, jej meno jej šramotilo v ušiach.

*Iona.*

Enkláva sa nachádzala stovky míľ ďaleko za Hradným lesom a horami, ukrytá v calidonskom pohorí. Corayne si len ťažko dokázala predstaviť, ako vyzerá enkláva ukrytá v hmle a úžlabine. Snažila sa

spomenúť si, ako Andry s Domom opísali Ionu bez toho, aby myslela na samotných Andryho a Doma. Bolo to nemožné.

Videla Andryho tvár, jeho vrúcne, láskavé oči a pery zvlnené do nežného úsmevu. Jeho smiech v sebe nikdy nemal stopy trpkosti. Bol láskavý a radostný. Corayne pochybovala, že by panoš niekedy nemal niekoho rád. Bol príliš dobrý.

*Príliš dobrý pre mňa.*

Pamätala si, ako jej pobozkal dlaň, ako sa jeho pery dotkli jej pokožky pri poslednej rozlúčke.

Dlaň, v ktorej držala uzdu, ju svrbela, a Corayne mala pocit, že zhorí ako všetko ostatné.

Vzdych naplnil pach dymu, ťažší ako jej bezodný smútok.

Bol to prenikavý pach, ale nie taký strašný ako hlasný brechot pekelného psa, ktorý k nej doľahol spoza kopca. Dlhé čierne laby skracovali vzdialenosť a pri každom skoku za sebou zanechávali horiacu stopu. Pozdĺž chrbtice zvierata poskakovali plamene, jeho rozdavená tlama žiarila ako žeravé uhličky.

Corayne cítila, ako sa jej v krku rodí výkrik, no len zaryla päty do bokov kobyly. Kôň poslúchol, akosi ešte dokázal zrýchlovať.

Pes bežal, cvakal zubami a štekal. Jeho bratia mu odpovedali, ich štekavé kvílenie sa ozývalo krajinou zahalenou úsvitom.

„Bohovia, pomôžte,“ zamrmlala Corayne a pritisla sa ku krku koňa.

Kôň uháňal vpred, ale psovi sa aj tak podarilo zmenšiť vzdialenosť medzi nimi. Počas celej šialenej hodiny sa pes približoval centimeter po centimetri. Každý úder srdca pripadal Corayne, akoby trval celé veky. Každé zaváhanie prišlo ako blesk z jasného neba, až ju z toho zabolelo v hrudi.

Slnko pomaly stúpalo na oblohu, jeho lúče roztápali mráz. Corayne už cítila teplo plameňov sálajúce z pekelného psa.

Snažil sa chňapnúť kobyle po kopytách.

Corayne prestala vzývať bohov.

V mysli videla mŕtvych Spoločníkov.

*Zomreli, aby som ja mohla žiť.*



*Ich smrť nevyjde nazmar.*

Potiahla koňa za uzdu a vytasila Vretennú čepeľ. V rannom slnku sa zaleskla oceľ. Planula jasnejšie ako pekelný pes, ktorý zavrčal, keď sa vrhol na zadné nohy koňa. Letel vzduchom, telo mal napnuté ako šíp.

Corayne z celej sily švihla mečom ako drevorubač sekerou.

Vretenná čepeľ presekla plamenné telo psa. Naokolo nevystrekla žiadna kry, keď sa mu hlava odkotúlala z pliec. Psia mŕtvola sa rozpadla na žeravé uhlíky a popol, zanechala po sebe iba spálenú stopu.

Svet stíchol, bolo počuť iba tlkot Corayninho srdca a fučanie vetra. Vietor pomaly rozfúkal popol a zahasil uhlíky.

Corayne po tvári stekal pot. Rozochvene sa nadýchla.

Srdce jej búšilo, z veľkej miery preto, že bola v šoku. Časť z nej však jasala z triumfu. Nemala však čas oslavovať, nieto ešte oddychovať. Ticho, ktoré okolo nej panovalo, jej pripomenulo podstatnú vec.

*Si sama, Corayne an-Amarat, pomyslela si. Srdce jej od žiaľu bilo ako splašené. Si oveľa viac sama, než si si kedy dokázala predstaviť.*

Obrátila koňa na cestu k vzdialenému lesu. Vietor odfúkol z Vretennej čepele popol. Pretrela meč rukávom. Myslela pritom na Andryho a na to, ako sa im všetkým staral o zbrane. Pri tej spomienke sa jej na malú chvíľu zatajil dych. Potom zastrčila meč do koženej pošvy.

Corayne sa zo všetkých síl snažila nemyslieť na poslednú vec, ktorú zabil Taristanov meč.

Nepodarilo sa jej to.



Slnko spravilo na oblohe oblúk, hodiny ubiehali. Zdalo sa, že Hradný les nie je o nič bližšie ako naposledy. Našťastie ani zvyšné psy z Infyrny. Možno ich strata brata držala na uzde.

*Cítia monštrá strach? premýšľala Corayne.*

*Taristan je monštrum. A jemu som na tvári videla strach, pomyslela si. Spomínala na jeho tvár počas ich posledných spoločných chvíľ. Keď mu vzala Vretennú čepeľ a drak sa rútil dolu na mesto. Vtedy*

sa bál, jeho krvou podliate oči sa rozšírili od hrôzy, akokoľvek sa to snažil skryť. Ani Taristan, ani Ronin nedokázali ovládať takú veľkú bestiu. Pohybovala sa svojvoľne a ničila všetko, čo jej stálo v ceste.

Corayne netušila, kde sa teraz nachádza drak. A nechcela mŕňať drahocennú energiu myslením naň. S drakom voľne sa pohybujúcim v Strážkach sa nedalo robiť nič, nebol podriadený ničomu a nikomu.

Práve keď si Corayne myslela, že Valtikina kobyla dokáže cválať večne, jej neúprosné tempo začalo klesať. Len trochu, spočiatku si to takmer ani nevšimla. Na bokoch sa jej trblietal pot a sťažka dýchala. Kúzlo, ktorým Valtik koňa začarovala, strácalo na sile.

„Dobrá,“ zamrmlala Corayne a potľapkala kobylu po sivom krku. „Nemôžem ti dať nič iné okrem poďakovania.“

Kôň si odfrkol a zmenil smer.

Corayne nemala to srdce popohnať ho. Nechala ho teda zísť zo starej cesty k zalesnenému brehu. Tiekol tam potok, napoly zahataný ľadom. Ale voda bola čistá a Corayne bola smädná.

Keď sa kobyla sklonila, aby sa napila vody, Corayne skĺzla zo sedla a pristála na roztrasených nohách. Strhla sa. Po celom dni jazdenia bola unavená a všetko ju bolelo. Túžila si ľahnúť na zem a spať, bez ohľadu na nebezpečenstvo. Namiesto toho sa však pokúsila myslieť tak, ako by to urobila Sorasa.

Najprv zo sedla odviazala Vretennú čepel a prehodila si ju cez rameno. Doteraz dôverovala Valtikinej mágii, ale splašený kôň by mohol znamenať katastrofu. Potom bystrým okom zhodnotila svoje okolie. Skúmala sklon brehu a spleť konárov stromov visiace nad potokom. Bol to dobrý úkryt pred útokom zhora, ak by na ňu číhal drak. Terén tvorilo malé údolie s potokom v strede, nie veľmi hlbokým, ale poskytoval aspoň nejaké útočisko. Na spánok to nebude stačiť, ale na chvíľu pokoja áno. Dost na to, aby si Corayne vydýchla.

„Iona.“

Corayne to meno premieľala na jazyku, kým zvažovala svoje možnosti. O Domovom domove toho nevedela veľa. Bolo to opevnené mesto, dobre ukryté v údoliach Calidonu. A plné nesmrteľných

Starších. Ak by čo i len polovica z nich bola taká hrôzostrašná ako Dom, bolo by to veľmi bezpečné miesto.

*Ak mi vôbec otvorí svoje brány, pomyslela si ľútostivo. Iona nám už raz odmietla pomôcť. Môžu to urobiť znova.*

Aj tak to bola jej najlepšia voľba.

*Možno jediná.*

Keď sa kôň dosýta napil, Corayne si v potoku naplnila mechy vodou a potom sa pokúsila očistiť si tvár. Voda bola náramne ľadová, trochu ju prebrala.

Vrhla pohľad na oblohu, ktorá vykúkala spomedzi konáre stromov. Slnko nadobudlo chladný, zlatistý odtieň. Bolo príliš krásne na to, aby vôbec existovalo v taký hrozný deň.

Corayne sa otočila ku kobyľe, ktorá práve zdvihla hlavu a zašklbala ušami. Na čosi striehla.

Corayne sa okamžite načiahla po Vretennej čepeli, v priebehu niekoľkých sekúnd zvierala rukoväť meča. Kým ho však stihla vytásiť, nad potokom sa ozval tichý hlas.

„Nechceme ti ublížiť, Corayne zo Starého Coru.“

# 4



## LEVICA

### *Erida*

**P**oklalnú alebo padnú.

Siscaria a Tyriot poklakli.

Stala sa teda kráľovnou štyroch kráľovstiev.

Erida z Gallandu, Madrencie, Tyriotu a Siscarie. Jej územie sa rozprestieralo od brehov Aurorského oceánu až po chladné Bdelé more. Od rozľahlého Ascalu až po ostrovy v Tyrijskej úžine. Lesy, poľnohospodárska pôda, hory, rieky, starobylé mestá a rušné prístavy. To všetko teraz spadalo pod Eridinu nadvládu, jej sféra vplyvu sa rozrástla.

*Moje impérium ohraničujú len okraje samotnej ríše. Mám v rukách celú ríšu.*

Cestou domov mala viac než dosť času premýšľať o svojom osude, pretože cesta trvala dlhšie, než bolo naplánované. Niektoré časti Dlhého mora boli príliš nebezpečné na to, aby sa nimi kráľovná plavila, dokonca aj keď ju sprevádzala flotila. Pirátom sa v časoch vojen dарило, prečesávali moria ako hladní vlci. Erida a jej spoločníci boli nútení cestovať po súši z Partepalasu do Byllskosu, kde prijala kapituláciu Tyriotu. Alebo lepšie povedané, odovzdanie sa osudu. Morský princ

a jeho kráľovskí bratrance a sesternice radšej utiekli zo svojich palácov, než by sa vzdali. Erida sa smiala nad prázdnyimi halami a dokmi. Nechala tam lordov, aby spravovali pobrežné mestá, zatiaľ čo ona pokračovala ďalej, valila sa cez kontinent v neúprosnej vlne.

Siscaria sa vzdala hneď. Erida nariadila svojmu strýkovi, vojvodovi Recciovi, aby spravoval siscarské hlavné mesto. Ich pokrvné puto ho robilo lojálnejším, než bola väčšina šľachticov.

Čoskoro sa k nej pripojila armáda a sto galandských lodí, galér a ozubených kolies sa obrátilo na sever k Ascalu. Šľachtici túžili po domove, ale nik po ňom netúžil tak veľmi ako samotná Erida. Jej loď, obrovská vojnová galéra so všetkými výdobytkami kráľovského paláca, im razila cestu vpred.

Po dvoch mesiacoch neustáleho cestovania ju už Erida nemohla vystáť.

Pretrpela si nespočetné stretnutia, slávnosti, skladanie prísah a celý ten čas ju obklopovali slizkí dvorania, ktorí sa priam trhali o jej priazeň. Pripadalo jej to nekonečné. Niektoré dni ubehli ako voda. Niektoré sekundy sa vliekli a zarývali sa jej pod kožu. Cítila to tak aj počas posledných mučivých míľ dlhej cesty domov.

*Trpezlivosť, pomyslela si Erida. Trýznenie je takmer na konci.*

Vedela, čo na ňu čaká v Ascale. A kto.

Taristan, ktorý sa už vrátil z Gidasternu. Obsah jeho listov bol vágny, načmáraný Roninovým rukopisom. Ale vedela toho dosť. Taristan zvíľazil.

Nič iné od neho ani nečakala. Bol to jej manžel vo všetkých smeroch.

Erida prižmúrila oči na sever, kde sa brehy Zrkadlového zálivu zužovali do ústia Veľkého leva. Za nimi sa vypínal Ascal, mesto ostrovov a mostov lemujúcich rieku. Srdce jej poskočilo od radosti, telo mala napäté od očakávania.

Pred zotmením bude doma. Dokonca aj príliv sa zdvihol v jej prospech, tisol flotilu vpred a plachty naplňal priaznivý vietor.

„Dobehli sme stratený čas,“ ozval sa lord Thornwall, ktorý stál pri zábradlí vedľa Eridy. Ryšavá brada mu zosivela. Vojenská výprava

si na jej najlepšom veliteľovi vybrala svoju daň. Z druhej strany stála lady Harrsingová, sťažka sa opierala o zábradlie. Bola ohnutá ako stará babizňa, zababušená v kožušinách, ktoré ju chránili pred vlhkým chladom. Erida by jej aj prikázala zísť dole do kajuty, ale vedela, že Harrsingová by len mávla rukou nad jej obavami. Starena čelila počas mnohých rokov v Strážkach oveľa horším veciam ako zime.

„Aké sú konečné počty?“ spýtala sa Erida veliteľa a vrhla naňho prísny pohľad.

Thornwall si hlasno povzdychol. Zo všetkých síl sa snažil zbilancovať dva mesiace dobyvačného ťaženia.

„Tisíc mužov lorda Vermera zomrelo pred kapituláciou tyrijských rebelov,“ povedal. „A dostali sme správu od lorda Holga, tyrijské kniežatá vraj stále útočia z ostrovov.“

Erida potlačila nutkanie prevrátiť oči.

„Verím Holgovej schopnosti ubrániť Byllskos v mojej neprítomnosti. Najmä proti zbabelým princom, ktorí sa vyparia, keď ide do tuhého.“

„Pre útoky pirátov na Pobreží cisárovnej sme prišli o deväť lodí.“ Thornwallova tvár potemnela.

Erida pokrčila plecami. „Piráti sa rozprchnu pri prvom náznaku nebezpečenstva. Sú to obyčajní mrchožrúti.“

„Mrchožrúti,“ zopakoval Thornwall a prikývol. „Ale inteligentní a akosi organizovaní. Prenikajú do prístavov pod hodnovernými vlajkami a majú správne dokumenty pre prechod. Prešmyknú sa okolo hliadok, aby vyrabovali pokladnice a podpálili prístavy. Nevídím tomu koniec, pokiaľ úplne neuzavrieme priechod.“

Zhlboka sa nadýchol. „Myslím si, že sa spojili s tyrijskými princami.“

Erida sa zasmiala.

„Nikdy som nepočula nič absurdnejšie,“ povedala. „Princovia lovia pirátov len tak pre zábavu. Majú za sebou dlhú históriu krviprelievania.“

Lady Harrsingová si povzdychla. „Spoločný nepriateľ plodí nezvyčajných spojencov.“

„Nestarám sa o potulných princov a ešte menej o schátraných pirátov,“ odsekla Erida. Cítila, že jej dochádza trpezlivosť.

„Za tri mesiace ste získali tri koruny Strážok, vaše veličenstvo,“ ozval sa Thornwall, rýchlo zmeniac tému. Pozrel sa jej na hlavu, na ktorej bude Erida čoskoro nosiť korunu hodnú cisárovnej. „To, čo ste dokázali, nie je maličkosť.“

Erida si vážila Thornwalla už od svojej korunovácie. Bol to inteligentný stratég, statočný, lojálny, a čo je najpodivnejšie, čestný. Erida to na ňom videla, aj keď bol neistý.

„Ďakujem,“ povedala a myslela to smrteľne vážne.

Lord Thornwall síce nebol Eridin otec, no jeho chválu si cenila v rovnakej miere. A ako veliteľ gallandských armád vedel lord Thornwall o vojne viac než ktokoľvek iný. Šklbalo mu kútikom úst, potom sa zamračil.

„Pokľakni alebo padni,“ zamrmlal, opakujúc slová, ktoré zaznievali naprieč celou ríšou. „Tá hrozba zapôsobila na Siscariu a polovicu Tyriotu.“

Thornwall sa zahľadel na svoje ruky. Dlane mal mozolnaté od rúkovače meča, prsty poprúkané atramentom od máp a rôznych dokumentov.

„Larsia bude nasledovať, je už unavená z vojny.“ Skrčil jeden prst, potom rátal ďalej. „Možno padnú aj pohraničné kráľovstvá. Trec, Uscora, Dahland, Ledora. Bohovia vedia, že nenávidia Temurčanov viac ako vás, a radšej by boli vašimi spojencami, ako by mali byť lapení kdesi medzi temurskou kavalériou a gallandskou légiou.“

Erida uprene sledovala jeho tvár, ako to robila pri každom dvorane. Zračila sa na nej únava a konflikt. *Je rozpoltený medzi lojalitou ku mne a vlastnou slabosťou*, pomyslela si Erida so zaťatými zubami.

„Ale Ibal, Kasa, cisár z Temurijonu.“ Thornwall sa jej pozrel do očí.

Erida zachovala neutrálny výraz, aj keď v nej narastala frustrácia. *Bojí sa.*

„Takúto vojnu ríša ešte nezažila,“ Thornwallove slová zneli ako prosba. „Aj keď máte pod sebou celý kontinent. A Taristana po boku.“

Počula, čo nechcel povedať.

*Nemôžete vyhrať.*

Jeho nedôvera ju zasiahla ako facka.

„Taristan a ja sme znovuzrodení zo Starého Coru.“ Eridin hlas bol pevný a neúprosný ako oceľ. „Je našou povinnosťou získať späť a znovu vybudovať impérium. Je to vôľa bohov rovnako ako moja vlastná. Alebo si už stratil vieru v bohov, v svätého Syreka, ktorý nás ženie k víťazstvu?“

Jej zvyčajná taktika fungovala veľmi dobre.

Veliteľ sa začervenal, meno jeho boha ho vyviedlo z rovnováhy.

„Samozrejme, že som nestratil vieru,“ vyprskol a narovnal sa.

Lady Harrsingová tľoskla jazykom. „Je to vôľa bohov, lord Thornwall.“

*Minimálne jedného boha*, uvažovala Erida. Pri pomyslení na Taristanovho pána jej skrútilo žalúdok a v hrudi sa jej rozlialo teplo. Zhodila zo seba kožušiny, aby sa nespotila.

Thornwall sa jej uklonil, pohľad mu preskakoval z kráľovnej na starenu.

„Viem, že máte...“ Odmlčal sa, snažil sa nájsť to správne slovo. „*Božskú* armádu.“

Erida sa takmer rozosmiala. Pre Taristanovu armádu mŕtvol ďaleko na severe mala mnoho prídavných mien. Ale „božskou“ by ju rozhodne nenazývala.

„Ale my sme len ľudia,“ pokračoval zmierlivejším tónom. „Légie tisícok vojakov, ale stále sme len ľudia. Sme unavení z vojny. Dychtíme po domove a sláve z víťazstva. Nech o vás, vašej sláve a moci spievajú piesne. Dovoľte im načerpať sily, aby mohli povstať a bojovať za vás. Znova. A znova.“

Erida znehybnela. Našpúlila pery a rozmýšľala nad slovami svojho veliteľa. Tak ako kedysi za mlada sa pristihla, že hľadá uistenie u lady Harrsingovej. Starena sa na ňu zahľadela, čelo mala zvrátené od tisícok obáv. Po rokoch bola jej tvár ľahko čitateľná.

*Počúvaj.*

„Nemáte v povahe váhať, vaše veličenstvo. To viem. Neunavíte sa, nezlyháte ani neustúpите,“ pokračoval Thornwall prosebným hlasom. „Ale tí muži nie sú ako vy.“



Erida nebadateľne prikývla. Veliteľ nebol žiadny samolúby dvoran. Jeho lichôtky boli biedne, ale pravdivé.

„Chápem váš názor, lord Thornwall,“ vytisla cez zaťaté zuby. „Budeme o tom diskutovať, keď sa vrátíme do hlavného mesta. Môžete ísť.“

Thornwall vedel, že je lepšie nedostať sa s ňou do potýčky.

„Áno, vaše veličenstvo.“

Erida nesledovala, ako odchádza, spokojne hľadela na siluetu Ascalu, ktorá sa črtala na obzore.

Bella Harrsingová zostala na svojom mieste, bystrými očami sledovala Eridu spod záhybov kožušinovej čiapky.

„Tvoje víťazstvá sú najväčšou ranou, akú si mohla ušetriť lordovi Koneginovi,“ prehovorila. „A každému, kto by chcel podporiť jeho zradné pokusy o uchvátenie tvojho trónu.“

Erida sa strhla pri zmienke o svojom bratrancovi. Jeho meno jej preniklo srdcom ako nôž. Zamračila sa a vycerila zuby.

„Napadá mi čosi oveľa horšie,“ zavrčala.

*Jeho hlava napichnutá na hrote kopije.*

Bella Harrsingová sa hrdelne zachichotala. „Som si istá, že áno, moja milá. Cisárovná na vzostupe, tvoj dvor ťa volá,“ povedala, potom stíšila hlas. „Dokonca aj tu počujem ich šepot.“

„Aj ja.“ Erida si vychutnávala tú myšlienku, zařirové oči sa jej leskli. „Šepot lordov, ktorí sa mi kedysi vysmievali do tváre. Teraz mi bozkávajú ruku a prosia o priazeň, lipnú na každom mojom príkaze.“

Erida mala pocit, že jej vibruje telo, bola natešená, vystrašená a hrdá zároveň. Túžila po meči, po hocijakej zbrani, ktorú by pri sebe nosila ako ostatní muži. Dokonca aj jej neosožní dvorania, ktorí leďva udržali v ruke vidličku, mali meče, aby sa cítili bezpečne. Erida nemala nič okrem sukní a korún.

„Kráľovná štyroch kráľovstiev,“ zašepkala. Pomaly si stiahla rukavicu a odhalila smaragdový pečatný prsteň. Ligotal sa jej na prste ako blikajúce zelené oko.

Lady Harrsingová sa uchvátené zahľadela na drahokam. „Starý Cor bude znovuzrodený,“ zamrmlala, opakujúc Eridine slová. „Kedyś to bol sen tvojho otca. A pred ním jeho otca.“

„Viem,“ odvetila Erida bez rozmýšľania. Tie nádeje do nej vkladali od narodenia.

„A ty si sa tomu snu priblížila ako žiaden kráľ pred tebou,“ povedala Harrsingová. Pomaly natiahla ruku v rukavici a položila ju na Eridino plece.

Erida sa inštinktívne poddala dotyku starej ženy. Bolo to detinské.

„Bol by na teba hrdý.“

Jej šepot zostal visieť vo vzduchu, takmer ho uniesol vietor. Erida ho zachytila, chvíľu si ho pestovala na hrudi.

„Ďakujem, Bella,“ zamrmlala traslávým hlasom.

Pred očami im rozkvital Ascal. Dvíhali sa v ňom zlaté múry a veže katedrály, zlaté a zelené zástavy sa leskli na pozadí krvavočervených oblakov. Ascal bolo najväčšie mesto v ríši, žilo v ňom pol milióna ľudí. Eridin palác sa nachádzal priamo v srdci mesta, opevnený múrom na vlastnom ostrove. Bolo to mesto v meste.

Erida hľadela na známu panorámu, všimala si každú vežu, každú vlajku, každý most, kanál a chrámovú kupolu. V duchu už kráčala po ceste, ktorá sa jej odvíjala pred očami, po širokej ceste vedúcej z paluby lode až po Nový palác. Mestom sa bude čochvíľa ozývať jasot obyčajných ľudí, víťazoslávne výkriky, poddaní sa jej budú klaňať na znak úcty a budú hádzať kvety pod kopytá jej koňa. Vrátí sa ako dobyvatelka, znovuzrozená cisárovná. Najväčšia vládkyňa, akú kráľovstvo kedy poznalo.

A jej vláda sa ešte len začína.

Zovrela zábradlie, aby sa trochu upokojila. Musela sa ovládať, aby neskočila do vody a nepreplávala až do paláca, k trónu, a predovšetkým k Taristanovi.

Pomaly sa vymanila spod Harrsingovej dotyku. Starena ju pustila, nebola schopná zastaviť vládnucu kráľovnú v ničom, čo si zamienila. Prižmúrila oči na Eridu, ale kráľovná mlčala, myslou bola inde. Erida sa bez slova obrátila chrbtom k lady Harrsingovej a mestu.

*Dovoľ mi zostať, drahá.*

Už si na ten hlas zvykla. Keď ho začula, ani sa nepohla, vôbec sa nezľakla. Len zatrepotala mihalnicami a zdvihla hlavu k červenej oblohe. Ešte nebolo ani poludnie, ale slnko akoby už zapadalo.

*Pusti ma dnu.*

Odpovedala mu vždy rovnako, trochu ho dráždila.

*Kto si?*

Vyčkávajúci k nej prehovoril svojím obvyklým zamatovým hlasom, ktorý jej víril na okrajoch mysle.

*To už predsa vieš. Dovoľ mi zostať. Pusti ma dnu.*

Jeho hlas pomaly zanikal, kým z neho nezostala len ozvena.